

Milé kolegyně, vážený kolego, dear Andrew,

scházíme se tu dnes jako lidé, kterým záleží na **slovu**, přiměřeném výrazu, přiléhavém pojmenování. Jsme cechem vnímavým vůči jazyku a snažíme se tuto vnímavost pěstovat i u našich studentů. Vnímavost se poslední dobou z naší společnosti vytrácí; z dějin víme, že zne-važování slova mívá obvykle pro společnost neblahé následky.

Jsme učitelé cizích jazyků, ať už jde angličtinu, francouzštinu atd. pro *našince* nebo češtinu pro *cizince*, a náplní naší práce je tak opouštět mentální hloučky, bubliny, jak se tomu v poslední době začalo říkat - v tomto případě bubliny národní - a pokoušet se porozumět lidem v jiných bublinách. Větší porozumění vede zpravidla i k většímu respektování.

Těší mě, že se tu scházíme nejen jako lingvisté a metodikové jazyka, ale zčásti i jako filologové, lidé, kteří se zabývají literaturou regionu, jehož jazyk vyučují. Literatura vždy napomáhala lepšímu pochopení společně sdíleného světa. /.../

Veronika Mistrová